

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: XX Taxi s.r.o.**, se sídlem Zlonín 80, IČ 28521781, zast. JUDr. Koljou Kubíčkem, advokátem se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti **žalovanému: Ministerstvo financí** se sídlem Praha 1, Letenská 15, zast. JUDr. Alanem Korbelem, advokátem se sídlem Praha 1, Vodičkova 17, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 9. 2009, č. j. 16/69388/2009/1642,

t a k t o :

- I . Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 10. 9. 2009, č. j. 16/69388/2009/1642, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- I I . Žalovaný je povinen zaplatit náklady řízení ve výši 7 808 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Kolji Kubíčka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dříve AAA Taxi s.r.o.) se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 13.7.2009, č.j. MHMP 572869/2009/dop-T/Dc, sp. zn. S-MHMP 385730/2009, o uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle § 13 odst. 2 a § 15 odst. 1 písm. f) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen zákon o cenách) v celkové výši 200 000 Kč a o paušální částce náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč uložené podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád), a prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítal porušení práva na spravedlivý proces, dále že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Podle názoru žalobce nebylo ve správním řízení prokázáno, že by řidič žalobce služby taxi právě dne 24.4.2009 na území hlavního

města Prahy vůbec nabízel. Konkrétně žalobce tvrdil, že v inkriminovanou dobu kontroly hlídkou městské policie přepravní služby nenabízel a nevykonával. Správní orgán I. stupně rovněž vycházel z mylného předpokladu, že určující podmínkou použití ceníku, který měl být v rozporu s cenovými předpisy, je označení „ceník za provoz na území ČR“ a z předpokladu, že toto označení přivodí jeho použití i na území hl. m. Prahy. Žalovaný toto pochybení nenapravil. Pokud hlídka městské policie pojala podezření, že se žalobce prostřednictvím řidiče taxi dopouštěl správního deliktu v rozporu s cenovými předpisy, měla policejní hlídka vyzvat provozovatele či řidiče k odstranění údajně protiprávního označení nebo toto odstranění sama provést. V řízení nebyl proveden jediný důkaz, např. výslech příslušníků oné policejní hlídky, k vyjasnění průběhu a závěru provedené kontroly.

Dále žalobce namítl nízkou kvalitu pořízené fotodokumentace, kterou správní orgány pojalý za důkaz údajného protiprávního jednání a tvrdil, že z takto nekvalitní dokumentace nevyplývají nadevší pochybnost ani skutečnosti tvrzené o označení ceníkem ani o tom, že by řidič v době kontroly nabízel služby taxi a nelze z ní dovodit ani autenticitu obecně a ani autenticitu ve vztahu k datu údajného pořízení fotodokumentace.

Za nesprávný považoval rovněž pokus správních orgánů přenést důkazní břemeno na řidiče, potažmo žalobce, a to požadavkem, aby svou procesní obranu prokazoval stvrzenkou s poslední jízdy hned při kontrole hlídkou městské policie, tedy dávno před zahájením správního řízení, i když jsou to naopak správní orgány, které by musely tvrdit a posléze prokázat případné porušení cenových předpisů. Řidič neměl při kontrole potřebu ani povinnost prokazovat svojí nevinu, když původně byl zastaven pro údajný domnělý dopravní přestupek a nemohl tedy tušit, že by měl bránit podezření z údajného porušení cenových předpisů. V postupu správního orgánu žalobce spatřoval pochybení a následné rozhodnutí je tak učiněno v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce jednoznačně zpochybnil tvrzení správního orgánu, navrhl doplnit dokazování a správní orgán mohl a měl postupoval podle § 50 odst. 3 správního řádu.

Žalobce rovněž tvrdil, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dnů předepsané správním řádem, když správní orgán neučinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dní, ani se nejedná o případ zvlášť složitý ve smyslu § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dnů a rozhodnutí bylo vydáno opožděně. Vzhledem k době, která od údajného spáchání deliktu uplynula, se proto další vedení řízení jeví být neúčelné a uložení sankce ve výši 200 000 Kč nezákonné a naprosto nepřiměřené.

Žalobce stejné jako na počátku řízení namítal místní nepřislušnost právního orgánu I. stupně, neboť ta je ve smyslu § 11 odst. 1 písm. e) dána sídlem právnické osoby, v konkrétním případě mimopražské. Argument správních orgánů, které příslušnost správního orgánu I. stupně odvozovaly podle písm. a) téhož ustanovení od místa údajné činnosti účastníka řízení, nemůže obstát, neboť žalobce ani prostřednictvím řidiče pana Ryjáčka nevykonával svou činnost na území hlavního města Prahy. Správní orgány na tuto námitku nebraly zřetel a v I. stupni tak rozhodoval správní orgán nepřístupný.

Žalobce tvrdil, že pokud s ním bylo vedeno kontrolní řízení, pak toto naprosto neproběhlo podle předpisů tvrzených žalovaným v odůvodnění jeho rozhodnutí na str. 3, tj. podle zákona o cenách a navazujících cenových předpisů správního řádu a zákona o státní kontrole, neboť při něm mimo jiné nebylo kontrolované osobě – žalobci ani řidiči - oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly. Rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol, úřední záznam městské policie, mohl sloužit pouze jako podnět správnímu orgánu, nikoliv jako důkaz, neboť na základě tohoto podnětu mělo teprve dojít ke kontrole a následnému, případně zahájenému správního řízení. Městská policie není orgánem, který by byl oprávněn provádět kontrolu podle zákona o cenách a jakýkoliv výstup z takové kontroly nemůže sloužit jako důkaz. Protože nedošlo k zahájení řádné kontroly,

nemohlo dojít ani k řádnému zahájení správního řízení. Městská policie není cenovým orgánem oprávněným provádět kontrolu a tuto mohl a měl provést pouze správní orgán.

Žalobce trval na tom, že i kdyby měl soud za to, že služby taxi nabízel, tak se přesto nedopustil porušení § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ani jiného ustanovení zákona tím, že by nesprávně označil vozidlo ve smyslu zákona o cenách. K tomu poukázal na znění ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách. Citované ustanovení neporušil tak, že informace na dveřích vozidla taxi obsahovala ceník ve formě nástupní sazba 90 Kč, cena za 1 km 90 Kč, čekání za minutu 10 Kč. Tvrdil, že povinnosti stanovené zmíněným zákonným ustanovením z jeho strany byly řádně splněny, neboť informace o ceně zboží, respektive služby, je vždy viditelně umístěna na dveřích vozidla, stejně tak i informace o cenách je dále podrobně uvedena ve vnitřním ceníku ve vozidle taxi, je vždy veřejně přístupná a umístěna tak, aby se s ní každý mohl před poskytnutím případné přepravní služby řádně seznámit. Smyslem tohoto ustanovení je informovat zákazníka o nabízených cenách, tedy splnit informační povinnost a nikoliv takovou informaci porovnávat s nařízením č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy o maximálních cenách taxislužby. Zároveň žalobce namítl, že služby taxi vykonává zejména mimo hlavní město Prahu, kde není cena regulovaná. Podle žalobce správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy na případ statické kontroly provedené se žalobcem. Ministerstvo financí na základě zmocnění v § 10 zákona o cenách vydalo výměr č. 01/2007, kterým byl stanoven seznam zboží s regulovanými cenami platnými pro všechny prodávající a kupující, mezi kterými je v oddíle B pod položkou č. 4.60.22.11 uvedeno „taxislužby osobní na území obce“. Ministerstvo financí tedy vytvořilo seznam zboží, které může v daném případě hlavní město Praha regulovat ve smyslu zákona o cenách. Zmíněné zmocnění se však vztahuje pouze na jízdy, které by byly započaty a ukončeny na území téže obce, jak vyplývá z výměru. Ze statické kontroly, která měla být provedena dne 24.4.2009, nemohl být správními orgány shledáno a prokázáno jakékoliv porušení zmíněného nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy, neboť žalobce žádnou přepravní službu neposkytoval a správní orgány nemohou konstatovat, že by žalobce taxislužbu vykonával na území hl. m. Prahy. Žalobce je však současně názoru, že i ceny uvedené dle napadeného rozhodnutí na ceníku by byly v souladu s právními předpisy i pro případ jízdy na území hl. m. Prahy a namítl, že takové ceny pro provoz mimo území hl. m. Prahy jsou podloženy cenovou kalkulací na provoz jeho vozidla. Poukázal na stanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách a § 2 vyhlášky č. 580/1990 Sb., která provádí zmíněné ust. § 5 zákona o cenách. Podle žalobce jedním z podstatných kritérií odlišných určených podmínek jsou mimo jiné náklady na pořízení vozidla a údržbu náhradní díly, přičemž tyto položky dle názoru žalobce podstatně ovlivňují jakost poskytované služby zákazníkům, tedy jiná kritéria než stanoví nařízení č. 20/2006 Sb. hl. m. Prahy. Žalobce jako provozovatel taxislužby má značně zvýšené ekonomicky oprávněné náklady, neboť značnou část zákazníků v hlavním městě tvoří turisté a podnikatelé s vysokými náklady na komfort přepravy. V případě žalobce je dána řada odlišných podmínek, když jedním z podstatných kritérií těchto podmínek jsou náklady na pořízení a vybavení vozidla, čímž je značně zvýšena jakost poskytované služby. Právě jakost je uvedena v demonstračním výčtu odlišných určených podmínek v § 2 odst. 3 vyhlášky č. 580/1990 Sb. (dále jen prováděcí vyhláška). Hodnoty sazeb údajně zaznamenané hlídkou městské policie by plně odpovídaly kalkulaci nákladů na provoz vozidla žalobce v souladu s definicí pojmu ekonomicky oprávněných nákladů dle § 2 prováděcí vyhlášky. Ekonomicky oprávněné náklady zahrnuté v nařízení hl. m. Prahy č. 20/2006 Sb., které stanoví maximální ceny osobní taxislužby, nekryjí ekonomicky oprávněné náklady a přiměřený zisk při provozu taxislužby, pro kalkulaci ceny byly použity nereálné ceny nafty, pořizovací ceny vozidel, a zejména kalkulace vytíženosti vozidel taxi, která neodráží současnou situaci na trhu, tedy vychází z rozdílných nákladů a rozdílné vytíženosti vozidla taxi. Žalobce má za to, že regulace cen v taxislužbě je neoprávněná a protiústavní. Žalobce navrhl doplnit dokazování vyhotovením

znaleckého posudku k odbornému posouzení zda současné, respektive v době kontroly účinné, stanovené ceny odpovídají ekonomicky oprávněným nákladům.

Podle žalobce mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení v rozporu se zákonem, neboť nesouhlasí s tím, že by svým jednáním správní řízení vyvolal.

Podle žalobce správní orgány nedostatečně odůvodnily výši pokuty 200 000 Kč. Vycházely z jakýchsi neurčitých a neprokázaných tvrzení. Není zřejmé, z jakých konkrétních okolností vyšly. K tomu poukázal na smysl ukládání pokut dle zákona o cenách, na závažnější delikty a tvrdil, že pokuta ve výši 200 000 Kč je pro něj likvidační. K tomu zmínil nález Ústavního soudu Pl. ÚS 3/02, rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10Ca 80/2003. Žalobce žádal, aby soud případně od uložené pokuty jako zjevně nepřiměřené upustil nebo jí přiměřeně snížil. Dále navrhl provést důkazy výsledkem statutárního orgánu žalobce řidiče svědků zmíněnými znaleckým posudkem výsledkem svědka Pavla Jelínka, přílohami žaloby a obsahem správního spisu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí a žádal, aby soud žalobu zamítl.

Usnesením ze dne 13.11.2012, č.j. 9Ca 336/2009-45 soud řízení přerušil, neboť zjistil, že u Ústavního soudu je pod sp. zn. I. ÚS 1400/10 vedeno řízení o ústavní stížnosti, jehož stěžejní námitkou je řešení otázky podstatné i v této věci, tj. výklad ust. § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách ve spojení s ust. § 13 odst. 2 téhož zákona a v němž se stěžovatel u Ústavního soudu domáhá zrušení rozsudku NSS ze dne 29.1.2010, č.j. 5Afs 37/2009-74, kterým byla zamítnuta kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25.11.2008, č.j. 10Ca 71/2007-42, v nichž Městský soud v Praze a následně i NSS zaujali shodné stanovisko k výkladu pojmu „cena platná v okamžiku nabídky“ jako Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25.3.2009, č.j. 9Ca 197/2007-39. Usnesením ze dne 13.11.2012, č.j. 9Ca 336/2009-50 soud v řízení pokračoval, neboť odpadla překážka pro jeho přerušení, když Ústavní soud usnesením ze dne 31.10.2012, č.j. IÚS 1400/10 ústavní stížnost odmítl.

Dotazem ze dne 21.11.2012 soud upozornil zástupce účastníků řízení na judikaturu správních soudů ve věci námitky „cena platná v okamžiku nabídky“ a sice rozšířený senát NSS, č.j. 8Afs 48/2009-80 a zda trvají na nařízení ústního jednání či jako ve věci sp. zn. 9Af 21/2011 žalobce Vladimír Königsmark proti Ministerstvu dopravy souhlasí s projednáním věci bez ústního jednání před soudem. K tomu zástupce žalovaného sdělil, že nesouhlasí s tím, aby věc byla projednána bez ústního jednání.

Na ústní jednání dne 16.1.2013 se zástupce žalobce omluvil a souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti. Zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření k žalobě a žádal, aby soud žalobu zamítl. Soud jednal v nepřítomnosti žalobce a rozhodl, že nebude provádět dokazování důkazy, které žalobce označil v podané žalobě, neboť považoval skutkový stav za dostatečně objasněný, přičemž se jedná o posouzení právní otázky, na které by doplnění dokazování nemohlo mít vliv.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 15 odst. 1 písm. e), f) zákona o cenách v rozhodném znění (stav k 17.11.2009) prodávající poruší cenové předpisy, jestliže e) nerespektuje cenové moratorium podle § 9, f) nesplní své evidenční nebo informační povinnosti nebo povinnosti v označování zboží cenami podle § 11 až 13 nebo předá cenovému orgánu nepravdivé údaje.

Podle ust. § 13 odst. 2 téhož zákona prodávající je při prodeji spotřebního zboží konečnému spotřebiteli povinen označit je cenou platnou v okamžiku nabídky a vztaženou k prodávánému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, nebo je povinen zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, vývěsky nebo jiným přiměřeným způsobem.

Soud předně předesílá, že stejně jak již judikoval ve věci sp. zn. 9ca 197/2007 a má zato, že i v nyní projednávané věci vyšel žalovaný při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci a tedy, že místně příslušným správním orgánem prvního stupně byl správní orgán odboru dopravy Magistrátu hl. m. Prahy, neboť předmětem v řízení bylo jednání žalobce, který provozoval taxislužbu na území hl. m. Prahy.

Důvodem zrušení žalobou napadeného rozhodnutí je však nezákonnost užití ust. § 15 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 13 odst. 2 zákona o cenách, tedy postižení žalobce za správní delikt tím, že informoval zákazníky o vyšší než úředně stanovené maximální ceně nabízené služby. Soud přitom vyšel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22.3.2011, č.j. 8Afs 48/2009-80, podle kterého se „výrazem cena platná v okamžiku nabídky v § 13 odst. 2 zákona č. 526/1990 Sb. o cenách ve znění účinném do 17.11.2009 rozumí cena prodávajícím aktuálně požadovaná; skutečnost, zda jde o cenu dovolenou právními předpisy o regulaci cen není pro posouzení, zda prodávající splnil své povinnost podle uvedeného ustanovení rozhodná“. Podle závěru rozšířeného senátu NSS žalobce nemohl porušit svou informační povinnost dle § 13 odst. 2 zákona o cenách tím, že označil zboží aktuálně nabízenou cenou, jež však není v souladu s ustanovením o regulaci cen. Smyslem předmětného ustanovení je zajistit spotřebitelům informace, za jakých cenových podmínek jim bude služba poskytnuta. Je jim tak umožněno, aby získanou informaci mohli vzít v úvahu a na jejím základě učinili spotřebitelské rozhodnutí. Skutečnost, že žalobce prokazatelně označil vozidlo taxislužby cenou, která je v rozporu se cenovými předpisy tak nemohla bez dalšího založit jeho odpovědnost za delikt podle § 15 odst. 1 písm. f) zákona o cenách.

Z uvedeného je patrné, že se žalobce správního deliktu nedopustil a soud proto žalobou napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem soudu.

S ohledem na shora učiněný právní závěr se soud dalšími námitkami žalobce nezabýval, neboť to považoval za nadbytečné.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou v tomto případě tvořeny nákladem za zaplacený soudní poplatek, náklady právního zastoupení za 2 hlavní úkony po 2 100 Kč (§ 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. účinné do 1.1.2013), 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH ve výši 21 %, tedy celkem 7 808 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. ledna 2013

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.